

Oeps!

Annemarie Bronswijk

Oeps!

Schrijver: Annemarie Bronswijk

Coverontwerp: Laura de Rijk

ISBN: 9789402120196

© Annemarie Bronswijk

Proloog

In mijn hoofd hoor ik een schreeuwende stilte. Hoe kon dit gebeuren? Dit kan niet, dit kan gewoon niet. Hoe moet ik dit zonder hem doen? Ik heb hem nodig. Hij kan niet zomaar weg zijn. Het is niet waar. Het kan niet waar zijn. En toch is het zo. Hoe kan hij mij zo in de steek laten? Ik had op hem gerekend. Ik heb hem nodig. Een woede borrelt in me op en verspreid zich als een vergif door mijn aderen. Hij kan mij niet zomaar achter laten net nu de grootste gebeurtenis van mijn leven op het punt staat te beginnen. Nee dat is oneerlijk. Het is niet zijn fout dat hij er niet voor me kan zijn. Het is allemaal mijn schuld. Als ik niks had gevraagd was er niks gebeurd. Als ik niet zwanger was geweest was er niks gebeurd. Maar ik ben wel zwanger en ik heb hem nodig. Zonder hem kan ik dit niet. Ik heb nog andere mensen om me heen maar zonder hem ga ik het niet redden. En toch zal het moeten.

1.

6 jaar samen

We liepen arm in arm door de winkelstraat richting ons favoriete restaurant. Het was druilerig, koud weer en het liep tegen sluitingstijd dus de winkelmedewerkers waren alles aan het opruimen. Ik kon me niet gelukkiger voelen. Ik voelde de warmte van zijn lichaam door onze jassen heen en keek uit naar de seks die we ongetwijfeld die avond zouden hebben. We waren zes jaar bij elkaar. Zes jaar! Ik kon het haast niet geloven. De tijd was zo snel gegaan. De afgelopen weken had ik al een aantal hints laten vallen dat we al zo lang bij elkaar waren en dat het leuk zou zijn om uit eten te gaan. En voilà!

We kwamen aan bij het restaurant en Sander vertelde onder welke naam we hadden gereserveerd. Engelberts, Sander Engelberts. Hij was ook een engel. Met zijn mooie donkere golvende haar en bruine dromerige ogen. We liepen door naar ons tafeltje en gingen zitten.

“Lekker warm hier,” zei ik terwijl ik mijn jas uittrok en over mijn stoel hing. Hij mompelde iets niet verstaanbaars terug. “Het is echt weer winter buiten, wat een rot weer,” ging ik vrolijk verder. Sander is niet zo’n prater. Ik daarentegen wel dus we pasten perfect bij elkaar.

Binnen een paar minuten kregen we een kaart maar ik opende de mijne niet. Ik kende de kaart zo’n beetje uit mijn hoofd. Sander keek daarentegen wel naar zijn menu. Hij nam zoals gewoonlijk uitgebreid de tijd om iets uit te kiezen. Noodgedwongen keek ik dus maar rond en observeerde de

mensen om me heen. Het was druk in het restaurant. Dit restaurant zat altijd vol, wat best knap is voor een Italiaan in een uit de kluiten gewassen dorp. Tafels werden hier altijd dubbel gereserveerd. Achter Sander zaten twee mannen pizza te eten, eentje met ongelooflijk veel knoflook zo te ruiken. Ze zaten verliefd naar elkaar te kijken en tegen elkaar te praten. Schattig. Links van ons zat een gezinnetje. Het meisje zat uitgebreid te vertellen hoe haar spreekbeurt gegaan was. Zo te horen ging het over katten. Ik weet nog dat ik daar mijn spreekbeurt over wilde doen in groep acht. En dat heb ik geweten ook. We mochten toen op de computer om een paar dingen op te zoeken. Dat was toen een heel groots gebeuren want de computer bestond nog niet zo heel lang en we mochten er niet zo heel vaak op. Ik ging naar een zoekmachine en typte 'poezen' in. Ik schrok me kapot. Mijn seksuele voorlichting had ik toen ook meteen gehad. Mijn spreekbeurt heb ik uiteindelijk over honden gehouden. Een stuk minder schokkend als je het intypte in de zoekmachine. Sander was klaar met kiezen en ik begon meteen weer te praten over Jenny en onze filmavond van gisteren. Sander knikte af en toe en mompelde soms iets. Zo ging het door tot het dessert. Ik vond het niet vreemd want zo ging het meestal. Ik praatte en hij luisterde. We bestelden samen een vruchtensorbet aangezien ik nooit een toetje helemaal op kan eten. Halverwege het toetje, midden in mijn verhaal over Hannah en hoe ze een kat had gered uit een boom, schraapte Sander zijn keel. Ik keek verbaasd op en zag dat hij zijn lepel had neergelegd en me strak aankeek. Zijn bruine ogen stonden serieus.

"Wat is er? Praat ik weer te veel?" vroeg ik en er ging meteen een vlag van schuldgevoel door me heen. "Ik kan wel wat

minder praten als je dat wil. Vertel jij anders iets. Hoe was je werk?"

"Ik wil inderdaad iets vertellen, maar niet over mijn werk." Hij keek me nog steeds strak aan. Oh god. Was dit het? Ging hij me ten huwelijk vragen? Opwinding verspreidde zich vanuit mijn buik naar de rest van mijn lichaam. Ik had er al op gehoopt. We waren al zes jaar bij elkaar. Het was hoog tijd. Ik was dan nog maar 21 jaar maar hij was de ware dus waarom zouden we nog wachten? We hielden van elkaar en we hoorden bij elkaar. Dit was de enige logische stap. Sander zei iets maar ik hoorde het niet omdat ik zo in mijn dagdroom verweekeld was.

"Hoorde je me?" vroeg hij.

"Wat? Nee, sorry, wat zei je?" zei ik en ik deed mijn best om mijn glimlach verborgen te houden. Zonder al te veel succes.

"Ik maak het uit," zei hij zonder blikken of blozen. Ik begon te lachen.

"Ja, goeie grap. Nee, wat wilde je echt aan me vertellen? Of vragen?" Dat laatste zei ik met opgetrokken wenkbrauwen.

"Wat? Nee, dit is wat ik echt wil zeggen. Het is geen grapje. Ik wil het uitmaken." Hij zei het zachtjes alsof hij niet wilde dat de mensen om ons heen het hoorden. De lach op mijn gezicht was abrupt weg en ik staarde hem aan met mijn mond een beetje open.

"Wat?" fluisterde ik nauwelijks hoorbaar. In mijn hoofd was het een enorme herrie en doodse stilte tegelijk. Het klonk als de eerste paar seconden nadat er zojuist een porseleinkast was omgevallen.

"Kom op Mar, we zijn al zes jaar bij elkaar. Je bleef dat de afgelopen weken steeds maar zeggen. Dat we al zo lang bij elkaar zijn en dat we nog nooit een ander hebben gehad, hoe

mooi je dat vond. Ik schrok daarvan. We hebben nog nooit een ander gehad. Hoe weten we dan wat we echt willen? Hoe weten we nou dat er niet meer is? Ik wil graag nog meer van de wereld zien.” Hij keek me bijna smekend aan, alsof hij hoopte dat ik het kon begrijpen.

“Meer van de wereld zien?” vroeg ik zachtjes. Ik snapte het niet. Wat bedoelde hij? Een pauze? Andere mensen zien en dan weer verder?

“Ja. Ik wil weten hoe het is met andere meiden.”

“Dus we houden een soort pauze, daten met andere mensen en komen dan weer bij elkaar?” vroeg ik wanhopig maar ik zag in zijn ogen dat hij dat niet bedoelde.

“Nee. Ik zeg dat ik het uit maak. We komen niet meer bij elkaar. Het is over.” Ik voelde me alsof ik een klap in mijn gezicht had gekregen, van mijn beste vriend, met een stoel. Ik kon het niet geloven. Tranen rolden over mijn wangen. Sander stond op en ik hief mijn armen al op omdat ik verwachtte dat hij me een knuffel ging geven. In plaats daarvan gaf hij me een kus op mijn voorhoofd, zei dat het hem speet en liep weg.

2.

Wanhopige berichtjes

“Gore klootzak!” riep Jenny door de telefoon en hing meteen op. Binnen tien minuten stond ze voor mijn deur. Ik viel meteen in haar armen en begon hevig te huilen. Ze klopte me op mijn rug en leidde me naar de bank. Ik plofte neer tussen de tien verschillende kussens die ik op mijn afgedankte bank had liggen.

“Wat is er gebeurd?” vroeg Jenny zachtjes toen ik weer iets gekalmeerd was. Ze wreef nog steeds over mijn rug en ze keek me vol medelijden aan. Jenny is mijn één jaar jongere nicht en is er altijd voor me als er iets dramatisch gebeurde. Zoals nu dus het geval was.

“We gingen vanavond uit eten omdat we al zes jaar bij elkaar zijn. Alles ging goed. We waren gezellig aan het praten en er was niks aan de hand. Bij het dessert vertelde hij ineens dat hij het uitmaakte.” Ik begon weer hevig te huilen.

“Sst,” zei Jenny terwijl ze over mijn rug wreef. “En toen? Wat zei hij toen?”

“Hij wil graag weten wat er nog meer in de wereld is. Hij wil met andere meiden dingen doen.” Er sprong een beeld in mijn hoofd van Sander en een onherkenbaar ander meisje. Beide naakt. Bezig als konijnen. Dit beeld zorgde weer voor een nieuwe ronde met tranen en snot.

“Wat een klootzak is het toch,” zei Jenny terwijl ze naar de keuken liep om een keukenrol te pakken.

“Is... hij... niet!” riep ik haar achterna tussen mijn snikken door. Jenny kwam terug met de keukenrol en sloeg me

ermee op mijn hoofd.

“Niet? Hij heeft het nog geen uur geleden met je uitgemaakt en jij vindt hem geen klootzak?” Ze keek me aan met opgetrokken wenkbrauwen en ongeloof in haar ogen.

“Nee. Morgen komt hij er wel achter dat hij een fout heeft gemaakt en komt hij terug. Geloof me.” Ik voelde me al een stuk beter. Natuurlijk zou hij terug komen. Hij zou snel genoeg merken wat hij miste en op zijn knieën terug komen. Ik snoot mijn neus en liep naar mijn kleine badkamer om water in mijn gezicht te gooien. Jenny liep achter me aan. “Ik wil je niet uit de droom helpen maar hij komt niet terug. En het is wél een klootzak,” zei Jenny terwijl ze me een handdoek aangaf.

“Vind je hem echt een klootzak?” Ik was oprecht verbaasd. Jenny deed altijd aardig tegen Sander. Op verjaardagen praatte ze altijd met hem. Of niet? Ik probeerde me voor de geest te halen dat ik Sander en Jenny had zien praten. Het lukte niet. Ze deed nooit gemeen tegen of over hem maar ik had haar ook nog nooit iets aardigs over hem horen zeggen. Ze zei wel altijd iets in de trant van dat ze het fijn vond dat ze mij zo gelukkig zag.

“Ja, eerlijk gezegd wel. Hij laat je zo vaak zitten, Mar. Soms zit je al twee uur te wachten en dan belt hij pas af. Hij is veel te vol van zichzelf en hij kan erg beledigende opmerkingen maken tegen anderen. Ook tegen jou! Maar dat heb je gewoon nooit door.”

“Zo vaak liet hij me niet zitten,” loog ik en ik liep langs haar weer naar de huiskamer zodat ik haar niet behoefde aan te kijken, “en hij maakte nooit beledigende opmerkingen naar me.”

“Oh nee? Wat dan die opmerking dat je naar de sportschool

moest zodat je niet uit dat kuipstoeltje bij je ouders zou puilen? Wat trouwens helemaal niet zo is.”

“Dat was een grapje,” lachte ik hoewel die opmerking inderdaad pijn had gedaan en ik inderdaad een lidmaatschap bij de sportschool had genomen. Ik was er nog nooit heen geweest om te sporten.

“Of dat je wel op een hoer leek vorige week toen we uitgingen, omdat je zo veel make-up op had. En die keer dat hij zei dat hij niet begreep hoe je een havo diploma had kunnen halen?” Jenny haalde adem om verder te gaan maar ik hoefde alle beledigingen die Sander al een keer had gezegd niet nog een keer te horen. Jenny kon soms heel hard zijn en meestal waardeerde ik dat altijd aan haar maar nu was het bloedirritant. Ze was hier om me te steunen, niet om me nog slechter te laten voelen.

“Oké, ik snap het al. Je vond hem een klootzak,” zei ik bitter. “Marlie, hij ís een klootzak.”

“Oké, ik snap het!” schreeuwde ik boos. Ik kon dit er niet ook nog bij hebben. “Maar hij is de ware, Jen! Hij is het! En geloof me, hij komt verdomme terug! Morgen, of in ieder geval deze week belt hij om me te smeken om terug te komen!” Ik stampte naar mijn slaapkamer en sloeg de deur achter me dicht. Dat noemt zich een beste vriendin. Het is net uit en ze begint te zeggen dat hem nooit aardig heeft gevonden. Stomme trut. Sander was wel aardig. Goed, hij maakte soms botte opmerkingen maar wie niet? Ik maakte ze ook wel eens. En Sander deed ook lieve dingen. Hij had me een keer meegenomen naar de bioscoop. Goed hij had de kaartjes gekregen van iemand anders maar hij dacht wel meteen aan mij. Ik liep naar mijn bed en pakte mijn eendjespyjama onder mijn kussen vandaan. Hij zou wel terug komen. Hij

kon niet zonder me. En ik kon niet zonder hem.

“Mar, kom op nou. Niet boos zijn. Ik wil je helpen,” riep Jenny door mijn slaapkamerdeur heen.

“Ga weg!” riep ik terug.

“Mag ik binnenkomen? Ik zal lief zijn,” riep ze hoopvol terug.

“Nee en ik zei ga weg!” Ik bleef stil in mijn slaapkamer staan luisteren. Ik hoorde de voordeur dichtslaan. Ik liep op mijn tenen naar de slaapkamerdeur en deed deze op een kier.

“Jen?” vroeg ik hoopvol. Ik wilde niet echt dat ze wegging. Ik wist ook wel dat ze het goed bedoelde. Maar ik hoorde niks. Ze was echt weg. Ik liep naar de bank en plofte neer. Ik keek naar de kerstboom die ik een aantal dagen geleden had neergezet en versierd. Hij had rode en gouden ballen en slingers. De lampjes had ik niet aangedaan. Ik kon zoveel kerstsfeer nu niet aan. Ik keek weg van mijn zielige kerstboom en staarde doelloos naar mijn lichtgele muur met tientallen foto's. De meeste foto's waren van mij en Jenny, Hannah en Esther. Daarna waren de meeste foto's van mij en Sander. Ik liep naar een foto van ons twee van toen we net iets met elkaar hadden. We waren beide vijftien jaar en hopeloos verliefd. Op de foto zitten we aan een tafel in een kroeg hier in het dorp en we liggen allebei in een deuk. Terwijl ik naar de foto keek glimlachte ik een klein beetje. Vlak na die foto plaste ik in mijn broek van het lachen waardoor we natuurlijk nog meer moesten lachen. Ik bekeek de andere foto's van mij en Sander en een enorm gevoel van gemis spoelde over me heen. Een traan rolde over mijn wang en ik liep met gebogen hoofd terug naar mijn slaapkamer. Ik negeerde mijn eendjespyjama en ging op bed liggen. Uren lag ik wakker te denken over wat Sander had gezegd en wat ik had kunnen doen. Ik dacht aan de foto van ons in de kroeg.

We zouden wel weer zo lachen. Binnenkort. *Morgen belt hij*, was mijn laatste gedachte voordat ik eindelijk in slaap viel.

Hij belde niet. 's Ochtends had ik me ziek gemeld bij het kleine boekhandeltje waar ik werkte. Mijn baas Lara werkte vandaag en die kon het best alleen aan. Ik moest wachten op het telefoontje van Sander. Die kon ik echt niet mislopen. In de loop van de ochtend kreeg ik een berichtje van Jenny.

Jenny 10:47 10 dec.

Hé meis. Sorry van gister.

Ik vind het echt heel rot

voor je en ik wilde je

alleen maar helpen. Als je

wil kan ik vanavond nog

wel even langskomen. Xx

Ik las het berichtje een paar keer over voordat ik iets terug stuurde. Ik wist ook wel dat ze het niet zo bedoelde en dat ze wilde helpen. Wat niet echt nodig was want alles zou toch wel weer goed komen.

Marlie 10:52 10 dec.

Hey, het is oké. Je hoeft

niet langs te komen. Ik

wacht nog op zijn

telefoontje. Je hoort wel

hoe het ging. Kus

's Middags ging mijn mobiel af en ik stoof er op af terwijl de openingstune van Friends (I'll be there for you - The Rembrandts) door de kamer schalde. Ik pakte mijn telefoon en keek op het schermpje. *Privé nummer* stond er op. Mijn hart maakte een sprong. Dat moest Sander wel zijn, hij was de enige die ik kende met een geheim nummer. Ik haalde een keer diep adem. Ik kon natuurlijk niet klinken alsof ik wanhopig zat te wachten op zijn telefoontje, ook al was dat wel zo.

"Met Marlie," zei ik zo nonchalant mogelijk.

"Hallo lieverd met mama," zei mijn moeder. Verdomme.

Sander was niet de enige die ik kende met een geheim nummer, dat was waar ook. Ik probeerde mijn teleurstelling niet door te laten klinken in mijn stem maar dat was lastig.

"Oh, hoi mam."

"Hoe gaat het met je?" vroeg mijn moeder voorzichtig. Ah, ze wist het dus. Als je vroeg *Hoe gaat het?* vraag je hoe het gaat uit beleefdheid zonder dat het je echt interesseert. Wanneer iemand op voorzichtige toon *Hoe gaat het met je?* vraagt dan weet je dat ze het weten.

"Goed hoor," zei ik, hopend dat dit gesprek snel over was want ik wilde voor geen goud het telefoontje van Sander missen.

"Ik hoorde van Jenny wat er was gebeurd. Ik vind het heel erg voor je lieverd." Ik hoorde het medelijden in haar stem. Ik zag haar al op de bank zitten met een mok thee in haar hand.

"Nou dat hoeft niet want hij gaat me bellen. Geloof me. Vandaag of morgen komt hij er achter wat hij weggegooid heeft en komt hij op zijn blote knieën terug kruipen," zei ik vol overtuiging. Ik probeerde ook vooral mezelf te

overtuigen. Het was al half vier en hij had nog niet gebeld. Ik had verwacht dat hij 's ochtends vroeg meteen zou bellen. Tot nu toe had ik me in kunnen houden om zelf te bellen of hem een berichtje te sturen maar dat werd met de minuut moeilijker.

“Oké lieverd maar probeer daar niet te veel op te hopen,” zei ze voorzichtig. Ik zuchtte.

“Hij belt echt. Maar ik ga nu ophangen. Ik wil niet zijn telefoontje mislopen. Dag!”

“Dag liev...” hoorde ik mijn moeder nog zeggen vlak voordat ik ophing. Ik zou haar nog wel bellen als Sander had gebeld.

Om acht uur 's avonds had hij nog niet gebeld. Misschien was hij zijn mobiel kwijt. Of was er iets ergs gebeurd waardoor hij meteen weg moest en was hij zijn mobiel vergeten. Ik wist dat deze verklaringen niet waar konden zijn. Als Sander z'n huis in brand stond zou hij nog terug gaan voor zijn mobiel. Ik ijsbeerde heen en weer tussen mijn gele muur met foto's en mijn kleine witte keukentje. Dit was het langste stuk in mijn huis en hier kon ik dus goed ijsberen. Het waren maar vier stappen maar toch, het voelde beter dan stilzitten. Mijn mobiel lag op het aanrecht en zo nu en dan klikte ik op het knopje om te kijken of hij misschien iets had gestuurd en dat ik het had gemist. Om kwart over acht gooide ik mijn armen in de lucht en gaf ik me over aan de verleiding om contact te zoeken. Ik pakte mijn mobiel van het aanrecht en plofte op de bank. Ik moest niet te wanhopig en smekend overkomen. Maar ook weer niet te nonchalant. Na tien minuten had ik eindelijk het perfecte berichtje in elkaar gezet. Ik las hem nog een keer tevreden over voordat ik 'm verstuurde. Ik nam wat er gisteravond was gebeurd serieus

maar ik gaf hem ook de optie om zonder gêne terug te komen.

Marlie 20:27 10 dec.

Hoi lieverd. Hoe gaat het?

Met mij redelijk.

Misschien is het leuk als je vanavond langskomt dan zal ik iets lekkers voor je klaarmaken en dan kunnen we nog even goed praten over wat er is gebeurd. Ik hou van je, ik mis je. Kus Marlie

Ik legde mijn mobiel weer op het aanrecht. Wat zou hij terug sturen? Ik hoopte met heel mijn hart dat hij zou komen vanavond. Maar dat zou hij vast wel doen. We hoorden bij elkaar en het kon niet anders dan dat hij mij ook miste. Wat zou ik kunnen klaarmaken vanavond? Ik keek in mijn keukenkastjes en zag dat het de keus zou worden tussen augurken of crackers met kaas. Ik zou dus even snel langs de avondwinkel moeten. Ik liep naar het kleine tafeltje bij de bank en pakte mijn schoenen die er onder stonden. Toen ik één schoen aan had trilde mijn mobiel. Sander! Ik sprong over mijn bank en griste mijn mobiel van het aanrecht.

Sander 20:40 10 dec.

Er is niks om over te praten. Ik heb gisteren al alles gezegd wat ik wilde.

Ik staarde naar het schermpje van mijn mobiel. Dit kon niet waar zijn. Tranen welden op in mijn ogen en het voelde of mijn keel werd dichtgedrukt.

Marlie 20:43 10 dec.

Dat kan je niet menen. Je bent overstuurd en je weet niet wat je zegt. We hebben zo veel meegemaakt samen. We horen bij elkaar. Je kan me niet zomaar in de steek laten. Kom langs dan praten we het uit. Ik hou van je!! Kus

Terwijl ik wachtte op antwoord hield ik mijn telefoon in twee handen vast en staarde naar het schermpje. Binnen twee minuten was er al antwoord.

Sander 20:45 10 dec.

Ik ben niet overstuurd en ik meen het wel. Laat me met rust.

Ik stortte mezelf op mijn bank, met nog steeds maar één schoen aan, en begon te huilen. Niet op de schattige manier zoals in de films, nee, zoals echte mensen huilen. Met rode vlekken, snotterige neus en schokkerige ademhaling. Ik kon het niet geloven. Hij meende echt wat hij gisteravond had gezegd. Dat kon toch niet echt zo zijn? Ik voelde me in de steek gelaten en alleen. Na een aantal minuten werd mijn adem weer rustiger en typte ik door mijn tranen heen nog een berichtje.

Marlie 20:52 10 dec.

Je meent het niet, dat weet ik. Je ziet nog wel in hoeveel je me mist! Ik blijf altijd op je wachten. Ik hou van je en ik zal altijd van je blijven houden!

Vlak na het versturen ging mijn mobiel af. *Privé nummer*. O God, het is Sander! Ik haalde een paar keer diep adem en nam toen weer zo nonchalant mogelijk op.

“Met Marlie.”

“Hallo dochter met je vader,” zei mijn vaders warme stem door de telefoon. Godver! Niet weer!

“Oh hoi,” zei ik met duidelijk hoorbare teleurstelling in mijn stem.

“Hoe gaat het meissie?” vroeg hij liefdevol. Ik wilde antwoorden dat het goed ging maar voordat ik mezelf kon tegenhouden begon ik weer te huilen. “Ach meissie toch. Ik kom er aan,” zei mijn vader en voordat ik kon zeggen dat dat niet hoefde hing hij op.

Tien minuten later liep hij de woonkamer in, hij had zichzelf binnen gelaten met zijn reservesleutel. Hij ging naast me zitten op de bank en sloeg zijn sterke armen om me heen. Ik hilde tegen zijn schouder aan en zijn donkerblauwe T-shirt werd nat.

“Meissie toch,” zei hij en hij wiegde me heen en weer zoals hij vroeger ook altijd deed. “Het komt allemaal wel goed, rustig maar. Je bent een sterke vrouw, je komt hier wel overheen. Wij zijn er voor je, net als je vriendinnen. Het komt wel goed,” fluisterde hij zachtjes.

Ik maakte me los van mijn vader en veegde mijn tranen af aan mijn mouwen. Mijn vader veegde nog een laatste traan weg en keek me met zijn felblauwe ogen aan. Hij had een vriendelijk gezicht met veel lachrimpels maar op het moment stond zijn gezicht serieus en keek hij me met medeleven aan.

“Sander ... heeft ... het ... uitgemaakt,” bracht ik met horten en stoten uit.

“Ik weet het lieverd.”

“Hij zegt ... dat hij ... meer... van de ... wereld ... wil ... zien.”

“Je bent veel te goed voor hem lieverd. Hij ziet niet wat hij kwijtraakt. Je vindt wel weer een andere leuke jongen. Er zwemmen meer vissen in de zee.”

“Maar ik wil die vis!” schreeuwde ik.

“Ik weet het lieverd. Maar als het niet van beide kanten komt dan kan het niet werken. Hij heeft gewoon een bord voor zijn kop.” Mijn vader wreef nog steeds met zijn hand over mijn rug en veegde zo af en toe een traan weg van mijn wang.

“Dan moet ik zorgen dat dat bord weggaat,” zei ik hoopvol.

“Nee lieverd. Hij is niet goed genoeg voor jou. Je moet hem

laten gaan. Je verdient veel beter,” zei mijn vader. Ik begon weer te huilen en kroop weer tegen hem aan. Mijn vader bleef de rest van de avond. Tegen tien uur bracht hij me naar bed en gaf me een kus op mijn voorhoofd. “Hou je taai hè,” zei hij in de deuropening van mijn slaapkamer. “Ik zal het proberen,” zei ik verdrietig. “Als er iets is kan je altijd bellen lieverd. Slaap lekker,” en hij ging weg. Lieve papa.

3. Ellende en uitgaan

*All by myself
Don't wanna be
All by myself
Anymore*

Celine Dion schalde door de kamer en ik zong huilend mee. Mijn haar zat warrig en was vet en mijn eendjespyjama stonk naar een dode hamster. Al drie dagen had Sander niks van zich laten horen en ik voelde me meer alleen dan ooit. Jenny, Hannah en Esther hadden allemaal een aantal keer geprobeerd te bellen maar ik had niet opgenomen. Ik voelde me ellendig en walgelijk en ik wilde niemand zien. Overal om me heen lagen tissues en mijn dekbed lag op de bank. Ik had de afgelopen twee nachten op de bank geslapen net als vroeger toen ik ziek was. Ik voelde me ook echt ziek. De leegte was voelbaar in mijn buik. Ik had al twee dagen diarree en buikpijn.

*Cause I can't stop loving you
No I can't stop loving you
No I won't stop loving you
Why should I?
Even try ... I'll always be here by your side
Why, why, why ... I never wanted to say goodbye
Why even try ... I'm always here if you change, change your mind*

Phil Collins deed ook een duit in het zakje en terwijl ik meezong was ik het vurig met hem eens. Ik zou altijd wachten op Sander. Hij was mijn alles. Misschien was het nu even uit maar we zouden weer bij elkaar komen. We hoorden bij elkaar. Terwijl ik hieraan dacht begonnen de tranen weer over mijn wangen te stromen. De deurbel ging maar ik reageerde niet. Er werd nog een keer gebeld en Hannah riep door de brievenbus.

“Marlie, ben je daar? Doe eens open.” Ik reageerde nog steeds niet.

“Marlie! Doe open!” riep Jenny nu door de brievenbus. Ze klonk een stuk bozer dan de zachtaardige Hannah.

“Nee! Ga weg!” riep ik terug. Mijn stem was schor. Ik hoorde gerommel bij de voordeur en even later kwamen Jenny, Hannah en Esther binnen lopen. Ik keek ze verbaasd aan.

“We hebben de sleutel van je vader gekregen,” zei Jenny.

“Oh fijn,” zei ik sarcastisch.

“Je ouders maken zich zorgen om je. Je neemt al drie dagen je telefoon niet op,” zei Hannah en ze kwam naast me zitten.

Meteen begon ze in de lucht om me heen te plukken. Ze was mijn aura schoon aan het maken. Ik geloof hier niet in maar ik liet haar meestal maar haar gang gaan. Esther was ondertussen alle tissues en rotzooi aan het opruimen.

Goodbye my lover.

Goodbye my friend.

You have been the one.

You have been the one for me.

“Wat is dit voor muziek?” vroeg Jenny vol afgrijzen terwijl James Blunt uit mijn laptop klonk. Ze liep naar de salontafel waar mijn laptop op stond en keek in mijn afspeellijst. “Dit is geen goede muziek om nu te luisteren! Hierdoor raak je alleen nog maar meer depressief.” Ze ging in kleermakerszit voor mijn salontafel zitten en begon een nieuwe afspeellijst in elkaar te zetten.

“Hoe gaat het met je?” vroeg Hannah zachtjes. Ik haalde mijn schouders op.

“Kut,” zei ik. Ik wist dat Hannah niet van vloeken hield maar er was geen ander woord voor. Ik had me nog nooit zo ellendig gevoeld. Esther kwam ondertussen teruglopen uit de keuken met een vochtig vaatdoekje en begon de salontafel af te nemen. Jenny hield de laptop omhoog zodat Esther ook daar kon schoonmaken.

“Eet je wel goed?” vroeg Esther bezorgd terwijl ze me aan keek over handenvol met tissues. Ze zag er zoals gewoonlijk onberispelijk uit met haar lange donkerbruine haren in een nette knot, witte blouse en kokerrokje. Ze leek zelfs nog schoner nu ze tussen de vieze troep van mij stond.

“Nee, ik heb geen honger,” zei ik terwijl ik Hannah haar hand wegduwde. “Zo is het wel genoeg, mijn aura is nu wel schoon.” Hannah keek een beetje beledigd maar ik kon me er niet druk om maken. Er was geen ruimte over in mijn hoofd om dat te doen.

“Je moet wel goed eten,” zei Esther terwijl ze weer naar de keuken liep. Haar hakken tikten op het laminaat.

“Ik heb geen honger!” riep ik haar na. Ik kon al twee dagen bijna geen hap door mijn keel krijgen. En als ik er eentje doorheen kreeg kwam die er een paar uur later weer uit op de wc vergezeld met enorme buikpijn.

“Je moet wel goed voor jezelf zorgen,” zei Hannah en ze stopte een plukje van mijn vettige donkerblonde haar achter mijn oor. “Je bent een heel mooi mens en dat moet je goed onthouden,” ging ze verder met zweverige stem. Wat was Hannah toch altijd schattig en lief.

“Klaar!” riep Jenny ineens en ik maakte een sprongetje van schrik. Ik boog voorover en keek naar de afspeellijst die ze had gemaakt.

1. The Pussycat Dolls – I Don’t Need A Man
2. Natasha Bedingfield – Single
3. Kelly Clarkson – Miss Independent
4. Christina Aguilera – Fighter
5. Destiny’s Child – Survivor
6. John Bon Jovi – It’s My Life
7. P!nk – So What
8. Gloria Gaynor – I Will Survive
9. Lily Allen – Fuck You
10. Britney Spears – Stronger
11. Beyonce – Run The World (Girls)

The Pussycat Dolls begonnen te zingen over dat ze geen man nodig hadden en Jenny kwam naast me zitten op de bank.

“Maar we zijn hier dus om te zorgen dat jij je weer onder de mensen gaat begeven,” zei Jenny ernstig. “Je kan niet hier blijven zitten en wachten op Sander.”

“Maar...” begon ik maar Jenny liet me niet uitpraten.

“Nee, niks maar. Je gaat je nu douchen en omkleden. Je stinkt.” Jenny wees naar de badkamerdeur. Ik zuchtte. Ik wist niet of ik de kracht had om te gaan douchen en weer normale mensen dingen te gaan doen.

“Kom maar lieffie, ik help wel, we doen het stapje voor stapje” zei Hannah en ze begeleide me naar de badkamer.

Oh, as long as I know how to love, I know I'll stay alive. I've got all my life to live, and I've got all my love to give. I'll survive, I will survive!

Toen ik eenmaal gedoucht was en naar sinaasappel rook klonk ondertussen Gloria Gaynor door de kamer. Jenny en Hannah zaten op de bank en Esther stond er naast, waarschijnlijk omdat ze niet op mijn vieze bank wilde zitten. Jenny wees naar de enige andere stoel die ik had en ik ging er in zitten.

“Oké, dat was dus stap één. Nu komt stap twee,” zei Jenny.

“En dat is?” vroeg ik angstig.

“We gaan vanavond uit,” zei Jenny vrolijk. Ik zuchtte. Ik had daar echt totaal geen zin in. Ik was al niet van het uitgaan en nu had ik er helemaal geen zin in. De meiden konden dit van mijn gezicht aflezen. “Stel je niet zo aan, het valt wel mee. We gaan eerst wat drinken en daarna gaan we met z’n allen naar Hannah luisteren,” zei Jenny. Hannah maakte gedichten en deze las ze eens in de zoveel tijd voor bij een speciale optreedavond in één of andere vage tent.

“En daarna?” vroeg ik terwijl ik het antwoord eigenlijk niet wilde weten.

“Dan gaan we dansen en helemaal los want het is 90’s party bij Eddie’s.” In ons dorp waren er niet zo veel leuke kroegen, Eddie’s was één van de weinige.

“Best,” zuchtte ik. “Hoe laat is het nu?” Ik was mijn tijdsbesef helemaal kwijt.

“Tijd om te gaan,” zei Jenny en ze stond op.

“Wat? Nu?” vroeg ik verbaasd. Hier had ik me nog helemaal niet op voorbereid. Ik wilde helemaal niet uitgaan.

“Ja, nu,” zei Jenny terwijl ze mijn hand pakte en me mee trok. “Maar wacht, ik wil helemaal niet uit. Kan ik niet gewoon hier blijven?” vroeg ik hoopvol hoewel ik wist dat het vergeefse moeite was.

“Nee, je moet er weer op uit. Vooruit, het eerste uur mag je nog eventjes je hart luchten en daarna is het klaar en gaan we los.”

“Maar... ik ...,” begon ik te zeggen maar ik kon mijn zin niet afmaken want de tranen kwamen alweer.

“Ach liefjie,” zei Hannah en ze omarmde me. Mijn gezicht ging schuil in haar grote blonde bos haar. “We doen het rustig aan,” zei ze terwijl ze me losliet en me aankeek. Ze gaf Jenny een strenge blik die zei ‘waag het niet me tegen te spreken’. “Knap jezelf maar even op in de badkamer en dan gaan we rustig op weg. Als je na mijn optreden niet meer uit wil gaan is dat ook goed.” Jenny keek alsof dat helemaal niet goed was maar Hannah negeerde haar.

“Kom, dan knappen we je eventjes op,” zei Esther terwijl ze naar mijn rode ogen en joggingbroek keek. Ik liep met haar mee naar de badkamer.

Na tien minuten kwam ik de woonkamer weer in met een mooi opgemaakt gezicht en mijn haren in een nette staart. Jenny en Hannah keken goedkeurend naar mijn strakke donkerblauwe spijkerbroek, felrode shirtje en zwartleren jasje.

“Tada,” zei ik niet heel enthousiast.

“Perfect!” riep Jenny.

“Je ziet er prachtig uit,” zei Hannah en ze glimlachte naar me.

Ik voelde me al iets beter nu ik gedoucht was en me mooi aangekleed had. Terwijl ik mijn spullen pakte zei Jenny ineens: "Hoor je wat P!nk zingt?" We werden alle vier meteen stil en luisterden naar de tekst.

*So, so what, I'm still a rock star
I got my rock moves
And I don't need you
And guess what
I'm havin more fun
And now that we're done
I'm gonna show you tonight
I'm alright
I'm just fine
And you're a tool so
So what
I am a rock star
I got my rock moves
And I don't want you tonight*

"Zo moet je je voelen vanavond! Even alles vergeten en lekker uitgaan met de meiden." Ze keek me met een grote glimlach aan. Ik glimlachte terug. Misschien was het niet zo erg om eventjes alles te vergeten.

Eenmaal aangekomen gingen we bij het raam zitten en er stond meteen een serveerster voor onze neus. We bestelden eten en drinken en al snel was ik aan het vertellen over de avond dat Sander het had uitgemaakt. Nu ik in het openbaar was kon ik gelukkig wel mijn tranen tegenhouden. "En hij gaf me een kus op mijn voorhoofd en ging weg," zei ik

uiteindelijk en ik nam een slokje van mijn rosé.

“Liet hij je gewoon zitten met de rekening?” vroeg Esther geschokt. Ik knikte. “Dat is echt schandalig. Dat is echt heel erg onbeschoft van hem!”

“De serveerster had wel door wat er gebeurde en ik kreeg korting van haar dus ik hoefde alleen mijn helft te betalen,” zei ik glimlachend door de verontwaardiging op het gezicht van Esther. Esther geloofde heel erg in netjes en beleefd zijn en vooral in hoffelijkheid.

“Dat was wel heel lief van die serveerster,” zei Hannah.

“Ja, dat was het ook. Jammer genoeg hadden de mensen om me heen ook door wat er was gebeurd. Iedereen staarde. Het was zo gênant!”

“Het is echt een klootzak! Je zomaar laten zitten met de rekening! Dat bedoelde ik Mar, je verdient veel beter!” zei Jenny terwijl Esther en Hannah hevig mee knikten.

“Misschien,” zei ik onzeker.

“Nee, zeker weten!” riep Jenny en een paar mensen keken om.

“Je bent lief en je hebt alles over voor de mensen waar je van houdt. Je bent een prachtig mens en je verdient beter,” zei Hannah terwijl ze over mijn hand wreef. Ik bloosde een beetje.

“Je gelooft het niet hè?” vroeg Esther. Ik schudde van niet.

“Noem eens het laatste lieve ding dat jij voor Sander hebt gedaan, wanneer was dat?” Ik dacht even na.

“Vorige week heb ik zijn lievelingsmaaltijd klaargemaakt en de tafel gedekt met kaarsjes enzo. Telt dat?”

“Ja, dat telt. En wanneer heeft hij voor het laatst iets liefs voor jou gedaan?”

“Nou hij heeft me dus mee uit eten genomen,” zei ik.

“Ja, om het uit te maken! En hij betaalde niet eens! Dat telt niet,” zei Esther met rollende ogen.

“Oh ja. Eh ... ik denk ...” Ik dacht verwoed na. “Twee maanden geleden heeft hij een bos bloemen voor me meegenomen,” zei ik uiteindelijk trots.

“Oké, dat is wel lief,” zei Hannah.

“Had hij die echt voor jou gekocht?” vroeg Jenny achterdochtig. Ik voelde dat ik rood werd.

“Nou nee, zijn moeder was jarig en had veel bloemen gekregen. Hij heeft toen één bos meegenomen naar mij.”

“Dus dat telt niet,” zei Esther.

“Oh wat erg,” zei ik. “Jullie hadden gelijk! Hij doet nooit iets liefs voor me! In het begin van onze relatie deed hij dat wel. Hij zei lieve dingen, gaf me bloemen en nam me mee naar restaurants en de bioscoop. Maar de laatste twee jaar heeft hij dat allemaal niet meer gedaan,” zei ik een beetje verdrietig. Maar waarom was ik dan bij hem gebleven? Er moest toch iets zijn waarom ik bij hem bleef? “Hij was wel lief hoor,” zei ik zachtjes na een aantal seconden stilte vooral om mezelf te overtuigen.

“Zoals?” vroeg Jenny.

“Nou, hij eh...” ik dacht na maar kon niks bedenken.

“Gaf hij je wel eens zomaar een kus?” vroeg Jenny.

“Nee.”

“Zei hij wel eens iets liefs? Bijvoorbeeld dat je er leuk uitzag of dat je lekker rook?” vroeg Esther.

“Nee.”

“Zei hij wel eens iets liefs over je tegen iemand anders?” vroeg Hannah.

“Nee,” zei ik en er rolde een traan over mijn wang. Ik legde mijn hoofd op mijn armen op tafel. Hoe had ik dat over het